

DABAR

Šampano butelis dunksteli į marmurinį stalviršį virtuvėje, ir aš bemaž pašoku. Dirsteliu į Džeką vildamasi, kad jis nepastebėjo, kaip nervinuosi. Jis sugauna mano žvilgsnį, nusišypso.

– Idealu, – taria negarsiai.

Ima mane už rankos, vedasi ten, kur jau laukia svečiai. Eidama koridoriuimi pastebiu žydinčią leliją, kurią atnešė Diana su Adamu sodeliui papuošti. Rausvi žiedai tokie gražūs, tikiuosi, Džekas ją pasodins taip, kad matytčiau pro miegamojo langą. Vos pagalvojus apie sodelį ima tvenktis ašaros, skubomis jas nuryju. Šįvakar ant kortos pastatyta tiek daug, ir aš turiu sutelkti dėmesį į čia ir dabar.

Svetainėje senoviniame židinyje užia ugnis. Kovas jau gerokai išibėgėjęs, bet vis dar žnaibo žvarba, o Džekui svarbu, kad svečiai jaustųsi kuo jaukiau.

– O tavo namas išties įspūdingas, Džekai, – sako Rufusas kupinu susižavėjimo balsu. – Kaip tau atrodo, Estera?

Aš nepažįstu nei Rufuso, nei Esteros. Jie į mūsų apylinkę atsikraustė neseniai ir pas mus lankosi pirmą kartą, dėl to aš tik dar labiau nervinuosi. Bet nieku gyvu negaliu apvilti Džeko, tad nutaisau šypsena tylomis meldama, kad tik jiems įtikčiau. Estera į šypsena tuo pačiu neatsako, tad, manau, neskuba manęs vertinti. Negaliu dėl to jos kaltinti. Nuo pat anos dienos prieš mėnesį, kai prisidėjo prie mūsų draugų rato, neabejoju, tiek ir tiek kartų prisiklausė, kad Greisė Eindžel, talentingo advokato Džeko Eindželo žmona, yra tobulas pavyzdys moters, kuri turi viską: tobulus namus, tobulą vyrą, tobulą gyvenimą. Estera dėta, aš irgi į tokią tobulybę žiūrėčiau nepatikliai.

Mano akys užkliūva už brangios šokoladinių saldainių dėžutės, kurią ji ką tik ištraukė iš rankinės, kūnu perbėga jaudulio virpuliukas. Nenorėdama, kad ji paduotų saldainius Džekui, lyg niekur nieko žengteliu arčiau jos, ir ji nejučia ištiesia dėžutę man.

– Ačiū, seilė varva vien pažvelgus, – sakau dėkinga ir dedu dėžutę ant kavos staliuko, kad galėčiau atidaryti vėliu, kai patieksime kavą.

Estera mane domina. Ji – visiška Dianos priešingybė: aukšta, šviesiaplaukė, liekna, santūri; tiesiog negaliu nejausti jai pagarbos už tai, kad ji – pirmoji iš visų mūsų svečių – vos įžengusi į mūsų namus nepuolė skiesti, kokie jie nuostabūs. Džekas primygtinai pareiškė namą išrinkęs pats, neva tai būsianti vestuvinė dovana man, tad aš pirmąsyk jį išvydau tik grįžus po medaus mėnesio. Nors

ir tikino, kad namas mums idealiai tinka, tik jį išvydusi sumojau, ką Džekas turėjo galvoj. Didelis sklypas pačiame kaimo gale suteikia į valias Džeko trokštamos nuošalumos, be to, dabar jis gali teisėtai girtis esąs gražiausio namo visame Spring Itone savininkas. Ir paties saugiausio. Čia įdiegta išties sudėtinga signalizacijos sistema, o pirmo aukšto langus sergsti plieninės langinės. Šios dažnai būna užsklęstos netgi dieną, bet Džekas, jei kas paklausia, visiems aiškina, esą dirbdamas tokį darbą jis neišvengiamai turįs rūpintis saugumu.

Svetainėje ant sienų kabo daugybė paveikslų, bet visus pirmiausia patraukia didžiulė raudona drobė viršum židinio. Diana ir Adamas, jau matę ją anksčiau, negali atspirti pagundai priėti pasižiūrėti dar kartą, prie jų prisideda ir Rufusas, o Estera sėdasi ant kreminės spalvos oda aptrauktos sofos.

– Nuostabu, – taria sužavėtas Rufusas, neatitraukdamas akių nuo šimtų mažyčių žymelių, iš kurių daugiausia ir sudarytas paveikslas.

– Pavadinimas – „Jonvabaliai“, – sako Džekas, tuo pat metu atsukdamas šampano kamščio vielą.

– Niekad nesu matęs nieko panašaus.

– Greisės darbas, – praneša jam Diana. – Gali patikėti?

– Jums reikėtų pamatyti ir daugiau Greisės paveikslų, – Džekas ištraukia kamštį, šis beveik nė nepokšteli. – Jie iš tikrųjų verti dėmesio.

Rufusas susidomėjęs apsidairo po kambarį.

– Jie čia? – klausia.

– Ne, deja, jie kabo namuose, bet kitur.

– Vien tik Džeko akims jais gèrėtis, – pajuokauja Adamas.

– Ir Greisès. Tiesa, brangioji? – taria Džekas šypsodamasis man. – Tik mudviejų vienų akims.

– Taip, tikrai taip, – sutinku nusigręždama.

Sèdamès ant sofas šalia Esteros, Diana džiugiai spygteli, kai Džekas imasi pilstyti šampaną į aukštas taures. Paskui pasižiūri į mane.

– Tau jau geriau? – klausia. – Greisè negalėjo vakar papietauti su manim, nes nesveikavo, – paaiškina Esterai.

– Nieko tokio, tik migrena, – bandau gintis.

– Deja, Greisę migrena puola dažnai, – sako Džekas, žvelgdamas į mane užuojautos kupinomis akimis. – Bet priepuoliai niekad netrunka labai ilgai, ačiū Dievui.

– Jau antrą kartą šitaip mane apvili, – gnybteli Diana.

– Apgailestauju, – atsiprašau aš.

– Ką gi, šįsyk bent jau neužmiršai, – patraukia ji mane per dantį. – Bet dar galime tai kompensuoti – gal susitikime kitą penktadienį? Nebūsi užsiėmusi, Greise? Neprisiminsi paskutinę akimirką, kad esi užsirašiusi pas dantų gydytoją?

– Ne, ir migrena, viliuosi, neužklups.

Diana grįžteli į Esterą.

– Gal ir tu norėtum prisidėti? Bet susitikti turėsime kokioje kavinėje mieste, nes aš dirbu.

– Ačiū, mielai, – ji pažvelgia į mane, lyg norėdama įsitikinti, kad neprieštarauju, o aš pasipuošiu šypsena, nors ir smaugiama kaltės: jau dabar žinau, kad nenuėisiu su jomis susitikti.

Džekas prašo visų dėmesio ir skelbia tostą už Esterą ir Rufusą, sveikindamas juos, įsikūrusius mūsų rajone. Aš keliu taure, gurkšteliu šampano. Burbuliukai zuja burnoje, ir staiga pasijuntu laiminga – tik blyksnis, kurio mėginu įsitverti, bet jis užgęsta taip pat greitai, kaip ir įsižiebę.

Dirsteliu ten link, kur Džekas kažką gyvai šneka Rufusui. Džekas ir Adamas susipažino su Rufusu prieš porą savaitių golfo klube ir pakvietė kartu sužaisti. Įsitikinęs, kad Rufusas – puikus žaidėjas, ir visgi ne toks puikus, kad įveiktų jį, Džekas pakvietė juos su Estera pietų. Žvelgiant į juos abu drauge, plika akimi matyti: Džekas siekia padaryti įspūdį Rufusui, o tai reiškia, kad aš privalau palenkti į savo pusę Esterą. Vis dėlto lengva nebus: štai Diana greita viskuo žavėtis, o Estera, atrodo, sudėtingesnė asmenybė.

Atsiprašiusi skubinuosi į virtuvę paimti iš anksto supteptą vieno kėsnio sumuštinukų ir pasirūpinti paskutinėmis pietų smulkmenomis. Etiketą – o šioje srityje Džekas yra tikras pedantas – neleidžia man pasišalinti ilgam, tad paskubomis iki putų suplaku atskirame dubenėlyje jau laukiančius kiaušinio baltymus ir sudedu į jau anksčiau paruoštą suflė pagrindą.

Šaukštu kraudama mišinį į atskirus dubenėlius, nervingai dirščioju į laikrodį, paskui dubenėlius sudedu į specialų puodą, šį pašaunu į orkaitę, įsidėmiu tikslų laiką. Akimirką siūbteli panika, kad viskas gali nepavykti kaip reikiant, bet tuojau primenu sau, jog baimė – pikčiausias mano priešas, tad labai pasistengusi išlieku rami ir su sumuštinukų padėklų grįžtu į svetainę. Pasiūlau visiems ir dėkinga priimu jų pagyras, nes jas girdi ir Džekas. Na žinoma, jis bučiuoja mane į viršugalvį ir paantrina Dianai, kad gaminu aš iš tiesų neprilygstamai, ir aš patyliukais lengviau atsikvepiu.

Pasiryžusi bent šiek tiek pasistūmėti megzdama santykius su Estera, sėduosi šalia jos. Tai matydamas Džekas išvaduoja mane nuo sumuštinukų.

– Nusipelnei pailsėti, brangioji, šiandien įdėjai tiek triūso, – sako, iš apačios remdamas padėklą savo ilgais, grakščiais pirštais.

– Nebuvo toks jau sunkus tas triūsas, – ginuosi aš, bet tai melas, ir Džekas žino, kad tai melas – pats ir sudarė valgiaraštį.

Imuosi kalbinti Esterą, užduodu visus deramus klausimus: ar ji jau apsipratusi naujoje vietoje, ar nebuvo gaila išvykti iš Kento, ar du jos vaikai jau prisijaukino naują mokyklą. Nežinia kodėl, bet tai, kad aš gerai informuota, ją, regis, erzina, tad susiprantu paklausti jos vaikų vardų, nors ir žinau, kad sūnus vardu Sebastianas, o duktė – Ailing. Žinau netgi kiek jiems metų – septyneri ir penkeri, –

bet apsimetu, kad nežinau. Suvokdama, kad Džekas gaudo kiekvieną mano žodį, žinau ir tai, kad jis svarsto, kokį žaidimą aš žaidžiu.

– Jūs vaikų neturite, ar ne, – tai veikiau teiginys nei klausimas.

– Ne, dar ne. Nutarėme pirmiausia porą metų tiesiog pasidžiaugti vienas kitu.

– O kiekgi laiko judu vedę? – jos balse nuskamba nuostaba.

– Metus, – prisipažįstu.

– Praėjusią savaitę kaip tik buvo metinės, – žvitriai įsiterpia Diana.

– Ir aš kol kas dar nepasiruošęs dalytis savo žaviąja žmona su niekuo, – sako Džekas, vėl pripildydamas jai taure.

Akimirksnį mano dėmesys išsiblaško: užsižiūriu į mažytėlaitį šampano pusrslą, kuris, nepataikęs į taure, tykšteli ant jo tobulai švarių chaki spalvos kelnių.

– Viliuosi, nieko neužgausiu paklaUSDama... – neapsieina be įžangos Estera, nebeįveikdama smalsumo, – bet galbūt kuriam nors iš jūsų tai – jau nebe pirmoji santuoka?

Aiškliai justi: ji norėtų, kad tai patvirtintume, tarsi kur nors šešėlyje tūnantis suirzęs buvęs sutuoktinis būtų puikiausias įrodymas, jog mes ne tokie jau ir tobuli.

– Ne, mums abiem tai pirmoji santuoka, – sakau.

Ji dirsteli į Džeką, ir suprantu: svarsto, kaip toks patrauklus vyriškis sugebėjo šitaip ilgai likti niekam neįsi-

pareigojęs. Džekas pajunta jos žvilgsnį ir geranoriškai nusišypso.

– Turiu prisipažinti, kad sulaukęs keturiasdešimties jau buvau bepuolęs į neviltį. Jau maniau, man taip ir nepavyks rasti tobulos moters. Bet, vos išvydęs Greisę, iškart supratau: ji – kaip tik ta, kurios ir laukiau.

– Labai romantiška, – atsidūseja Diana, ji jau girdėjusi istoriją, kaip mudu su Džeku susipažinome. – Nebegaliu net suskaičiuoti, kiek merginų bandžiau pripiršti Džekui, bet vis nesėkmingai, kol jis galiausiai sutiko Greisę.

– O tu, Greise? – klausia Estera. – Tau irgi tai buvo meilė iš pirmo žvilgsnio?

– Taip, – aš viską prisimenu. – Taip ir buvo.

Siūbtelėjus prisiminimams atsistoju trupučiuką per staigiai, ir Džeko galva krypteli mano pusėn.

– Suflė, – ramiai pasiaiškinu. – Jau bus paskrudusi. Visi pasiruošę sėsti prie stalo?

Diana pareiškia, kad suflė – ne iš tų, kas ko nors laukia; šitaip paakinti jie ištuština taures ir eina prie stalo. Vis dėlto pakeliui Estera dar stabteli iš arčiau pasižiūrėti į „Jonvabalius“, o kai Džekas sustoja šalia jos, užuot raginęs greičiau sėstis, patyliukais atsidūstu su palengvėjimu, kad suflė dar ne visai paskrudusi. Jei būtų jau pats tas patiekti, dėl tokios delsties būčiau netoli ašarų, ypač kai jis dar imasi aiškinti jai įvairias mano naudotas technikas paveikslui kurti.

Kai po penkių minučių jie galiausiai susėda, suflė paskrudusi tiesiog tobulai. Diana išsako, kokia yra apstulbu-

si, o Džekas nusišypso man iš už kito stalo galo ir visiems praneša, kad aš išties nepaprastai sumani.

Štai tokie vakarai man ir primena, už ką aš pamilau Džeką. Žavus, linksmas, protingas – jis visada žino, ką sakyti ir kaip tai pasakyti. Kadangi Estera ir Rufusas – naujakuriai mūsų apylinkėse, jis pasirūpina, kad pokalbis, valgant suflė, suktųsi apie jiems pravarčius dalykus. Lyg nejučia pastūmėja Dianą ir Adamą atskleisti apie save tokius dalykus, kurie galėtų būti naudingi ir mūsų naujiesiems draugams, tarkime, kur mėgsta apsipirkti, kokiuose sporto klubuose lankosi. Estera mandagiai klausosi jų vardijamų laisvalaikio pramogų, jų sodininkų ir auklių vardų, jų patarimų, kur geriausia pirkti žuvį, bet suprantu: ją dominu aš, žinau, ji būtinai dar grįš prie gana vėlyvos tiek mano, tiek Džeko santuokos temos, vildamasi atkapstyti ką nors – bet ką, – kas ją įtikintų, kad viskas ne taip tobula, kaip atrodo. Jos pačios nelaimėi, jai teks nusivilti.

Ji palūkėja, kol Džekas supjaustys Velingtono jautienos kepsnį, patiektą su bulvių apkepėle ir medumi apteptomis morkomis. Yra ir nedidukų šparaginių žirnių, kuriuos panardinau į verdantį vandenį prieš pat ištraukdama jautienos kepsnį iš orkaitės. Diana sužavėta: ir kaip aš sugebėjusi viską paruošti tuo pat metu? Pripažįsta, kad pati visada pagrindiniu patiekalu renkasi aštrų troškinį, mat jį galima paruošti iš anksto, o paskutinę minutę užtenka pakaitinti. Norėčiau pasakyti, kad ir aš mielai daryčiau taip pat, kad

kruopštūs apskaičiavimai ir bemiegės naktys yra kaina, kurią tenka mokėti, idant galėčiau paruošti tokius tobulus pietus. Bet alternatyvos – patiekti ne visai tobulus pietus – rinktis aš negaliu.

Estera skersai stalą žvelgia į mane.

– Tai kurgi judu su Džeku susipažinote?

– Regento parke, – atsakau. – Vieną sekmadienio popietę.

– Papasakok jai, kaip tai nutiko, – ragina Diana; blyški jos oda nuo šampano raustelėjusi.

Akimirką sudvejoju, kadangi tą istoriją jau esu pasakojusi. Bet Džekui patinka klausytis, kaip ją pasakoju, tad visai pravartu pakartoti. Laimė, man į talką suskumba Estera. Trumpą pauzę palaikiusi mano nenoru kalbėti, imasi mygti.

– Prašyčiau, – paragina.

– Ką gi, gal tie, kurie jau girdėję mūsų istoriją, per daug nenuobodžiaus, – pradedu apdovanodama juos šypsena vietoj atsiprašymo. – Mudvi su sesute Mile buvome parke. Dažną sekmadienio popietę ten einame, o kaip tik aną sekmadienį parke grojo ansamblis. Milei patinka muzika, iš tiesų ji buvo taip sužavėta, kad pakilo nuo suoliuko ir ėmė šokti priešais sceną. Neseniai buvo išmokusi valso žingsnelių, tad šoko ištiesusi rankas priešais save, lyg šokdama su partneriu, – nejučia šypteliu tai prisimindama: ak, nejuogi gyvenimas negalėtų iki šiol ir būti toks paprastas, toks tyras? – Dauguma žmonių žvelgė į ją atlaidžiai, netgi

džiaugėsi, matydami Milę tokią laimingą, – kalbu toliau, – bet akis užkliuvo už vieno ar dviejų, kurie akivaizdžiai pasijuto nesmagiai, tad supratau, kad turiu ko nors griebtis, galbūt ją pasišaukti ir įtikinti vėl atsisėsti. Bet širdies gilumoje to visai nenorėjau, nes...

– Kiek metų tavo seseriai? – pertraukia mane Estera.

– Septyniolika, – akimirką užsikertu, nesinori žvelgti tikrovei į akis. – Beveik aštuoniolika.

Estera kilsteli antakius.

– Vadinasi, ji iš tų, kurios nuolat reikalauja dėmesio.

– Ne, visai ne, ji tik...

– Manau, kaip tik taip ir yra. Tik pagalvok, juk paprastai niekas parke nešoka, ar ne?

Estera pergalingai apžvelgia mus, o kai visi nukreipia žvilgsnį į šalį, man jos net pagailsta.

– Milei – Dauno sindromas, – Džeko balsas išblaško stalą užklojusią nejaukią tylą. – Tai reiškia, kad ji dažnai gali pasielgti nuostabiai spontaniškai.

Estera sutrinka, ir tai aiškiai atsispindi veide, o aš suirztu pagalvojusi, kad tie, kurie išpasakojo jai visa kita apie mane, nesusiprato net užsiminti apie Milę.

– Šiaip ar taip, galiausiai man neteko nieko griebtis, – skubinuosi jos gelbėti aš. – Mat tuojau iš savo vietos pakilo tasai tobulas džentelmenas, prisiartino prie šokančios Milės, nusilenkė ir ištiesė jai ranką. Milė buvo sužavėta, ir po akimirkos jie jau sukosi valso žingsniu. Visi prapliupo ploti, kitos poros pačios stojosi šokti. Tai buvo labai, labai

ypatinga valandėlė. Ir aš, aišku, tuojau pamilau Džeką už tai, kad jo dėka šitaip atsitiko.

– Tuo metu Greisė dar nežinojo vieno dalyko: aš jau prieš savaitę buvau pastebėjęs jas abi parke. Pamilau ją iš karto. Ji buvo tokia dėmesinga Milei, tokia absoliučiai nesavanaudė. Iki tol kaip gyvas nebuvau regėjęs tokio atsidavimo ir sužavėtas tvirtai apsisprendžiau būtinai su ja susipažinti.

– Džekas anuomet irgi dar nežinojo vieno dalyko, – priduriu savo ruožtu. – Prieš savaitę irgi buvau jį pastebėjusi, bet man nė nedingtelėjo, kad jis gali susidomėti tokia kaip aš.

Man bemaž juokinga, kai visų galvos tuojau pritariai sulinksi. Nors aš visai daili, bet Džekas žavus kaip kino žvaigždė, tad žmonės paprastai mano, kad man pasisekė, jog jis panorą mane vesti. Bet turėjau galvoje ne tai.

– Daugiau brolių ar seserų Greisė neturi, tad netolimoje ateityje taps vienintele Milės globėja – ji manė, kad ši aplinkybė gali mane atbaidyti, – paaiškina Džekas.

– Taip pat, kaip jau atbaidė visus kitus, – pabrėžiu aš.

Džekas papurto galvą.

– O atsitiko kaip tik priešingai: būtent žinojimas, kad Greisė dėl Milės padarytų bet ką, ir padėjo man suvokti, jog ji – ta moteris, kurios ieškojau visą gyvenimą. Dirbant tokį darbą kaip manasis, net per daug lengva prarasti tikėjimą žmonių paderme.

– Vakar mačiau žinutę laikraštyje – atrodo, ir vėl dera

tave pasveikinti, – taria Rufusas ir kilsteli taureę Džeko pusėn.

– Taip, puikus darbas, – paantrina Adamas – jis advokatas ir dirba tame pačiame biure kaip ir Džekas. – Įsirašei į savo sąskaitą dar vieną nuosprendį.

– Byla iš pat pradžių buvo visiškai aiški, – kuklinasi Džekas. – Tiesa, reikėjo įrodyti, kad mano klientė nesusižalojo pati, mat iškilo viešumon jos polinkis žalotis – dėl to buvo gal kiek sunkėliau.

– Bet, kalbant bendrai, argi smurto atvejus artimoje aplinkoje ne paprasta įrodyti? – klausia Rufusas, o Diana skubiai aiškina Esterai, jei ši dar nežinanti: Džekas ginąs neteisybės aukas, konkrečiau sakant, mušamas žmonas. – Nenoriu menkinti įstabaus tavo nuveikiamo darbo, bet tokiais atvejais juk dažniausiai būna gausu fizinių įkalčių ar liudytojų, negi ne?

– Džeko stiprybė yra gebėjimas prisijaukinti aukas, kad šios juo pasitikėtų ir išsipasakotų, kas iš tikrųjų dėjos, – aiškina Diana, ko gero, kaip įtariu, pati trupučiuką įsimylėjusi Džeką. – Daugybė moterų neturi į ką kreiptis ir baiminasi, kad niekas jomis nepatikės.

– Be to, jis užtikrina, kad nusikaltėliai ilgam sėstų už grotų, – priduria Adamas.

– Mano nuomone, vyrai, skriaudžiantys savo žmonas, neverti nieko daugiau, tik paniekos, – tvirtai pareiškia Džekas. – Ir to, ką gauna, būna visiškai nusipelnę.

– Už tai mielai ir išgersiu, – Rufusas vėl pakelia taureę.